

Konfirmationsprædiken 2019, 7.a d. 12. maj og 7.c d. 19. maj

Læsninger:

Kain og Abel, 1. mos. 4, 1-16

Forklarelsen på bjerget, Matt. 17, 1-9

I dag holder vi for første gang konfirmation i Mårslet Kirke, efter den er blevet så smukt renoveret. Kirken blev tømt for inventar samme dag, som konfirmanderne fra sidste års 7.d blev konfirmerede, så håndværkerne kunne komme i gang med det samme. For man ved, at den slags tager tid, og man kan holde mange former for gudstjenester i et andet rum end dette, men ikke konfirmationer. Så det var med stor lettelse, at vi kunne genindvie kirken Palmesøndag for bare en måned siden.

For kirken skulle jo stå klar til jeres festdag i dag. Ja vist, I skulle ikke have siddet lige så tæt, hvis vi havde holdt konfirmationsgudstjenesten ovre i hallen, men det kan ligesom ikke gøre det sådan en festdag. Af mange grunde og måske ikke helt af grunde, det er så let at sætte ord på. Som konfirmander er I gået ind ad denne dør, som utallige

andre konfirmander har gjort det før jer siden 1736. I bliver på den måde en del af en historie. Kirkerummet skaber desuden en stemning ved at være et sted, der tager os ud af vores hverdag, giver os et stykke af himlen med i sindet, inden vi tager tilbage til dér, hvor vi har vores daglige liv, og for konfirmationsfestens vedkommende, som jeg altid siger: En rigtig god fest, starter i kirken.

Jesus havde taget tre af disciplene med op på et højt bjerg. Højt oppe, måske tættere på Gud, i hvert fald i et andet luftlag, end der hvor de havde deres liv, bekymringer og konflikter. Pludselig ser de deres elskede herre blive forvandlet lige for øjnene af dem. De ser ham i et andet lys, de ser ham så klart og som noget meget større, end det billede de ind til da havde haft af ham. Det hele hang sammen. De to meget betydningsfulde skikkelser, som de kendte fra Det Gamle Testamente talte med Jesus. Som Moses og Elias havde gjort det før, var det nu Jesus der på en helt ny måde skulle vise, at mennesker hører sammen med Gud, og hvad det betyder for vores liv. Og da Jesus lyste så stærkt, blev der også lyst på disciplene, som i en velsignelse. Og ikke nok med det. Ordene som Gud sagde,

da Jesus blev døbt, lød igen her på bjerget: ”Det er min elskede søn, i ham har jeg velbehag”. Det er klarhed, mening, det er velsignelse og dåb. Det er ikke mærkeligt, at Peter af hele sit hjerte ønsker at fastholde dette øjeblik, fryse billedet fast. For det er da virkelig en stjernestund.

I vores liv kender vi også godt til stjernestunder. Naturligvis vil det for mange af jer konfirmander være på en sådan måde i dag, men en stjernestund kan også være engang, I har været med til at plukke årets første jordbær hjemme hos jeres bedsteforældre, det kan være en aften ved sengekanten, hvor I fik en særlig god snak med en af jeres forældre, en cykeltur i en forårsgrøn skov, hvor I bare følte jer frie og lette. Vi skal opdage, hvornår en stjernestund sker i vores liv, og vi skal gemme den slags oplevelser i hjertet. For hverdag, det bliver det altid igen, og heldigvis for det.

Jesus tog også disciplene med ned ad bjerget igen, for det er blandt andre mennesker, det virkelige liv leves. Det kan til tider være besværligt, og for at kunne klare det, når det bliver allermest svært, så er det vigtigt at have nogle stjernestunder at trække på, at kunne styrke sig ved. Det er også vigtigt, at vi er blevet lyst på. For det stærke stærke

lys, som Jesus var så gennemsyret af, havde jo ikke nogen særlig værdi, hvis det netop ikke var fordi, han lyste på andre med sit lys, sin styrke, kærlighed og overbærenhed.

Det er ikke ligegyldigt hvilket lys, vi lader skinne på os. Her i skærmenes tidsalder får vi dagligt store doser lys, der har det formål at lette vores hverdag eller dynde os til med underholdning. Ulempen er, når mennesker isolerer sig foran deres skærme. Og det lys, man rammes af, er ikke et lys, der har som mål at fremkalde noget positivt menneskeligt i os. Måske er det derfor, at tonen nogle gange kan blive så hjerteskræende grov, kold, ja ligefrem ond på de sociale medier. Når man ikke ser direkte ind i et andet mskes øjne, kan kærligheden og vores ansvar over for hinanden komme til at fortone sig. Det kolde lys kan blive til det kolde gys.

Vi har brug for et andet lys for at kunne være med til at skabe et godt klima blandt vores medmennesker. Det med vores ansvar for hinanden, næstekærligheden, er så vigtigt et fundament i kristendommen, at det gerne må kunne mærkes i dag til jeres konfirmation.

På helt demokratisk vis har jeg fulgt jer konfirmanders ønsker til salmevalg i dag. Og det der er så mærkeligt, det

er, at i år har begge mine hold valgt, at vi skulle synge Kain, hvor er din bror. Og da man først efter lidt eftertanke, kan se, hvorfor den er god også til en konfirmation, -det har I naturligvis gennemskuet med det samme- vil jeg lige ofre et par ord på salmen: Den handler jo om Kain, der slår sin bror, Abel ihjel. Det måtte I høre mig læse fra alteret, så vi lige kunne få repeteret historien om Kain og Abel. Den handler så også om den skyld, vi ofte pådrager os, når vi er sammen med andre. Og her er mord selvfølgelig i den voldsomme kategori, men de små ting tæller også: vi kan ikke lade være med at komme til at gøre noget galt. Den skyld kan få os til at føle os forkerte, få os til at gå med hovedet bøjet. ”Mon du tror, du er fri, når han er død”. –Det andet menneske kan vi ikke slippe for, hvad vi har gjort, kan vi ikke flygte fra. Der er andre mennesker, der kræver os. Vi skylder hinanden livet, vi skylder hinanden at virke for det gode. Det er en livsopgave. ”Skal jeg vogte min bror”, spørger Kain Gud –dvs. skal jeg tage ansvar for min bror. Svaret er ”ja!”. Og den livsopgave kan vi klare, fordi vi selv får liv af Gud. Kristus hænger der på korset, fordi han af kærlighed gik i døden for os. Derfor slutter salmen med, at Jesus siger om sig selv: ”Kain, jeg er din bror”.

Så uanset om vi i en stjernestund føler, at vi får hele livet forklaret, eller mærker den dybe sammenhæng, som vi synger om i jeres favoritsalme ”Hil dig frelser og forsoner”, så er det hvad, der gælder for den, der er døbt til at høre Jesus Kristus til: Den vej, vi skal gå, skal vi ikke gå alene. Kristus går med os, lyser på os, så vi ud af det lys kan lyse på hinanden.

Må I alle få en lysende glædelig konfirmation!

Sognepræst Signe Høg